

Jan Berwid-Buquoy narozen jako Jan Kopecký 26.března 1946 v Praze. Je český a německý politolog a historik a je i prezidentem Českého institutu Mezinárodního setkání !!!

[Jan Berwid-Buquoy](#)

Pro nedostatek skutečných hrdinů, mají malé národy někdy sklony k tomu si své „hrdiny“ vyrábět mystifikacemi osobností, které při bližším zkoumání ve skutečnosti mravně ani morálně neobstojí.

O Miladě Horákové bylo napsáno mnoho **polopravdivých** legend. Je velmi těžké dopátrat se toho, co je pravda a co **ona sama o sobě úmyslně rozšiřovala, aby zahladila stopy**... Po známém výroku prezidenta Beneše v roce 1937: „Raději Hitler než Habsburk!“, **se Horáková stává obdivovatelkou „německého národního socialismu“**. Fascinuje jí Hitlerova schopnost vyhladit nezaměstnanost a obrovský podíl žen v institucích nacistického Německa. Ovšem, po vzniku Protektorátu Čechy a Morava její nadšení opadá. Neúprosně zjišťuje: To, co bylo dovoleno německým ženám v říši, neplatí pro okupované oblasti Evropy...

Jako jednatelka Ženské národní rady (ŽNR) začíná opět rebelovat. Nastává totiž jakýsi paradox: Židé a **české ženy se nesměli stát členy některých nacistických organizací**. Hlavně se jednalo o Národní souručenství a Vlajku. To Horákovou připravuje o klidný spánek: **Postavit Češku na úroveň Žida!? To je pro ni neslýchaná drzost!**

Apeluje na K. H. Franka a Emanuela Moravce. Není to nic platné. Předsedkyně ŽNR, Františka Plamínková, jí nepodporuje - bojí se. **Po válce byla ŽNR vydávaná oficiální historiografií jako buňka protinacistického odporu**. Šlo o pro masového občana upravenou legendu neodpovídající historické skutečnosti.

ŽNR byla legální organizací protektorátu, odpovídající nacistické osvětě. Její předsedkyní byla Plamínková (též zvaná „strašpytel“) a **jednatelkou Horáková (nacisté jí vedli pod krycími jmény „Králová“ a „Pěkná“)**. Hlavní pracovní náplní předsedkyně ŽNR nebyl údajný „odboj“, nýbrž **nicnedělání** a to bez výjimky. Všiml si toho i nacistický protektorátní tisk. „Národní politika“ ze dne 07. 02. 1942 píše:

„Protože Ženská národní rada už tři roky mlčí, soudíme, že si její předsedkyně neví rady, co má dělat... není ovšem námitek proti tomu, aby se takové osobnosti uchýlili do soukromí a postoupili svá místa lidem mladším, schopnějším a pro nové poměry vhodnějším. Jsme přece lidštití a v takových případech přejeme těmto lidem spokojené stáří a klidný odpočinek.“

Plamínková neměla ráda Heydricha, neboť onen bezohledný nacistický pohlavár a kariérista na ní vyžadoval konečně nějakou činnost. Proto schvalovala atentát na zastupujícího protektora a byla za to 30. 06. 1942 popravena. Zde však šlo o nedorozumění. Plamínková neschvalovala atentát jako takový (k tomu by se neodvážila), nýbrž si slibovala od tohoto aktu, že nástupcem nebožtíka se stane K. H. Frank, se kterým, ve svém libovém „nicnedělání“, výborně vycházela. Mýlila se však. Nástupcem se stal Kurt Daluege. Ten žádal angažmá ve prospěch Protektorátu Čechy a Morava.

Milada Horáková ovšem ruce v klín neskládala. Bojovala houževnatě o to, aby umožnila českým ženám členství v nacistických organizacích protektorátu. Zatímco jí K. H. Frank celkem s úspěchem ignoroval a vyhazoval, **zavěsila se na Emanuela Moravce**. Tam se to zdálo být průchodnější. Scházela se s ním ve vládním baru „Boccaccio“ v Grand Hotelu Steiner:

„ **Milada Horáková byla bisexuální a více než muži jí zásadně zajímaly ženy.** Hlavně mladé dívky. Lída Baarová v jednom rozhovoru pro Rozhlas Svobodná Evropa, 1970 ve Vídni prohlásila: 'Ano, byla lesbická. Do 'Boccaccia' chodila, ale poměr měla pouze s mladou ženou ministra Moravce, Joladou Moravcovou. S ním nikdy. Jednoho dne se obě o něčem pohádaly. **Jolana byla důvěrnou agentkou Gestapa.** Výsledek byl ten, že Miladu za něco udala. V srpnu 1940 Gestapo zatklou celou rodinu Horáků a odvezli je do Pankrácké věznice...'
„ („Bar 'Boccaccio' - České milenky nacistických pohlavářů 1938 - 45“, blog iDnes.cz, 11. 07. 2011).

Zde se Lída Baarová poněkud mýlí. **Gestapo nezatklo „celou rodinu Horáků“, nýbrž pouze Miladu a jejího manžela.** Okolnosti „zatčení“ jsou přesto obestřeny záhadou. Prý k tomu došlo **ve čtvrtek 02. 08. 1940 v 10:00 hod.** v Horním Bradle u Nasavrku, okr. Pardubice. Důvod „zatčení“ měla být pracovní činnost Horákové v ŽNR. Jinak se neuvádí nic konkrétního. Ovšem ve čtvrtek v 10:00 hod. by se měl manžel Bohuslav nacházet v zaměstnání a Milada v kanceláři ŽNR a ne někde na nějaké pustině u Nasavrku...

Spíš než na „zatčení“ vypadá komplot na konspirativní schůzku. V Nasavrkách se nachází zámek. V té době patřil Josefu Trautmannsdorfovi a sloužil jako místo setkávání důstojníků německé Státní bezpečnosti SD (Sicherheitsdienst). Spolupracovníkem Gestapa nebo Abwehru mohl být kdejaký hlupák, ovšem zahraniční spolupracovníci pro SD byli vybíráni velmi opatrně a to z obzvlášť spolehlivých kruhů...

Projevila snad SD o manželé Horákovi zájem a pozvala je do Nasavrku na konspirativní schůzku? **Okolnosti by tomu nasvědčovaly.**

Posléze dochází pro normálního vězně k neobvyklým postupům. V letech 1940 - 1942 je Horáková „vězněna“ na Pankráci a Karlově náměstí „současně“ - podle potřeby pendluje sem a tam. **Sdílí cely se skutečnými odbojáři** a ty po čase opouští, aby se opět do nich vracela. **Něco takového se praktikuje pouze za účelem zpravodajské činnosti...**

Pobyt jejího manžela a důvod jeho „zatčení“ nelze zjistit. Každopádně v uvedeném časovém úseku nebyli oba z ničeho obžalováni a nikdy nestanuli před soudem. To byla tehdejší praxe v nacistické justici a exekutivě velmi neobvyklá.

V roce 1942, po atentátu na Heydricha se opět oba společně, náhle objevují v terezínské Malé pevnosti, kam byli jinak hromadně dopravováni protinacističtí odbojáři. Manželé Horákovi získávají dvě samostatné cely hned vedle sebe ve vězeňském traktu pro prominentní vězně. Ostatně, Bohuslav tam nebydlí a má svůj vlastní garsoniérů mimo koncentrační tábor...

Milada, údajná „vězeňkyně“, získává v malé pevnosti vedoucí zaměstnání jakési „provozářky“. Je kompetentní pro rozdělování potravin a léků. Navíc kontroluje provoz gastronomie a nemocničního zařízení. Může se neomezeně pohybovat po táboře, opouštět ho a zase se vracet. O její chrup se stará zubař, jinak kompetentní pouze pro Wehrmacht a jednotky SS. Někdy přespává mimo - v bytě svého manžela. Do svojí cely v malé pevnosti si čas od času vodí dámské návštěvy. Věra Vacková vzpomíná:

„Miládce jsem musela vždy dát, a hlavně zazpívat, pokud k tomu byla příležitost... A pak po dozpívání jsme vždycky zůstávaly v objetí dlouho a beze slov. Bylo mi 18 a Miládce 42.“

Věra Vacková pokračuje: „Dr. Sailer se pohyboval prakticky po pevnosti neomezeně... chodil s různými léky, které měl... i ze zásob SS-lazaretu; s dobrým čajem zásoboval pravidelně Miládku i protityfovými tabletami, jimiž jsme byly všechny pak vybaveny...“

Zpravodajský důstojník si nyní musí položit otázku: Čím si ona „vězeňkyně“ koncentračního tábora vydobyla tak obrovskou důvěru nacistické státní bezpečnosti SD, že má přístup k lékařským zásobám příslušníků SS, fasuje od nich léky a podle vlastního uvážení je rozdává vězňům? Podle jaké logiky se lékař Wehrmachtu a SS stará o její zdraví? Jak je to možné, že „vězeňkyně“ podezřelá z „velezrady“ rozhoduje o rozdělování potravin a gastronomické zásobování pro vězně celého tábora? Tady něco nesouhlasí!

Ostatně, vězňové z Terezína vypovídající po válce a svých kontaktech s “JUDr. Horákovou“ v prostorách koncentráku, sotva mluví pravdu, protože dotyčná osoba tam figurovala pod krycími jmény “Milada Králová“ a “Milada Pěkná“ a toto nekompromisně dodržovala. Nemohli tedy logicky vědět, že mluví s JUDr. Horákovou.

V letech 1940 - 1944 nedošlo pro manželé Horákovy k žádnému obžalování, což je krajně neprůhledné. Navíc se to dělo v době, kdy jinak nacisté s odsouzením spěchali a vynášely i rozsudky během 24 hodin. I kdyby byla Horáková zatčena za svou (ne)práci v ŽNR - jak vždy později sama tvrdila, proč se u toho pořád plete její manžel a „sedí za mřížemi“ vedle ní, ačkoli prokazatelně za nic nemůže!?

Tak se též stalo, když je v létě 1944 oba odvezli do Drážďan k trestnímu soudu. Častá oficiální tvrzení, že ona byla odsouzena k trestu smrti, který nebyl vykonán, a on dostal 25 let těžkého žaláře, jsou absolutním nesmyslem.

Rozsudek zněl pro Miladu 8 let s tzv. “vycházkovým režimem“ (to znamená, že ve vězení pouze přespávala) a její manžel 4 roky “domácího vězení“, přičemž mu byly započteny léta 1940 - 1944 jako „vazební“, takže měl zaražené vycházky pouze na cca 14 dní a poté byl na svobodě... Skutková podstata pro oba zněla „pokus o zradu“. Jak a kde se měli o tu tzv. “zradu“ pokoušet, není v rozsudku uvedeno (ale to byla pouze konspirativní taktika pro budoucnost a jejich další činnost).

Podle mého názoru o žádný klasický soudní rozsudek nešlo. Německá SD zřejmě potřebovala manžele Horákovy narychlo „uklidit“. Patně v Terezíně hrozilo nebezpečí nějakého prozrazení. Jejich transport do říše jim zaručoval bezpečí a rozsudek trestního soudu jim dodal alibi “politických vězňů“.

Oba zůstali v Bavorsku. Bohuslav si odpykával “trest“ v Ebrachu v klášteře cisterciáků s přilehlým kostelem. Tento objekt zčásti sloužil od roku 1851 jako domácí vězení pro neposlušné mnichy. Miladu umístili do prominentní ženské věznice v Aichachu: cely s ústředním topením a sprchami. Možnost stravování mimo oblast věznice byla zaručena.

Oficiální nesmysly: Bohuslav Horák se prý zúčastnil “pochodu smrti“. Nic takového se v Ebrachu nekonalo. 22. 04. 1945 osvobodili Ebrach a Aichach Američané. Milada se vrátila do Prahy až 20. 05. 1945 a Bohuslav dokonce o dva dny později. Záhadou zůstává, kde tak dlouho byli a proč s návratem otáleli. Vyčkávací taktika? Obavy z prozrazení?

Po válce vydávala Milada své jizvy na těle za následky “nacistického mučení“ (oficiální historiografie tuto verzi převzala). Po její popravě 1950, byly jizvy vydávány za následky “komunistického mučení“.

Všechna vzniklá poranění byla ve skutečnosti pozůstatkem těžkého onemocnění spálou z roku 1923. Ona zákeřná nemoc jí málem připravila o život. Celé tělo zachvátila mokřavá vyrážka a to i konečky prstů. Pacientka nakonec přežila, ale jizvy zůstaly.

Poranění na prstech deklarovala Horáková coby “vrážení jehel pod nehty“. Na základě její výpovědi před lidovým soudem za to dostal údajný pachatel, komisař Erich Pfitsch (kriminální asistent v referátu II BM), trest smrti. Oběsili ho v Praze 03. 05. 1947.

Jak to bylo ve skutečnosti s “mučením“ Milady Horákové? Archivní prameny nám jednoznačně dokazují: nikdo z nacistů, ani komunistů na ní jaktěživ nesáhl...

Na základě její výpovědi byli po válce popraveni tito nacisté: K. H. Frank (oběšen v Praze 1946), dále dozorcí Malé pevnosti v Terezíně: Heinrich Jöckel a Wilhelm Schmidt (oběšeni v Litoměřicích 1946), Hans Lewinski (oběšen v Praze 1947) a Albert Neubauer (oběšen v Praze 1948).

Následkem její přimluvy a výpovědi “o slušném zacházení s vězni“ si zachránili život její nejbližší spolupracovníci a to esesáckí dozorcí: SS-Rottenführer Theodor Hohaus (vedoucí skladu - kompetentní pro

výdej potravin a léků), tak jako SS-Scharführer Josef Sternkopf (vedoucí dílen - kompetentní k používání gastronomických a lékařských zařízení). Byli soudem zproštěni viny osvobozujícími rozsudky.

Údajná “vězeňkyně“ s těmito dvěma esesáky v Terezíně denně úzce spolupracovala a rovněž potřebovala jejich výpovědi o jejím vlastním „charitativním a příkladném chování“ vůči vězňům při rozdělování potravin a léků. Oba jí to ochotně a nezištně potvrdovali.

Facit: Milada Horáková měla neobyčejné nadání zahlazovat své vlastní stopy...

Milada Horáková rozhodně nebyla obětí komunistického režimu, ALE už za okupace pracovala proti ČSR a českému národu, kolaborovala ve prospěch Německa a nacistických pohlavárů a organizací A v této protistátní vlastizrádné činnosti pokračovala i po ukončení 2. sv. války v novém československém státu až do doby svého oprávněného zatčení. Byla právem vězněna, odsouzena a následně popravena.

S vlastizrádci nelze nakládat jinak.

Horáková byla nejen mazaná a vytrvalá v té činnosti, ale byla především zapálená a zákeřná!

A i vlastizrádci současné doby (a mezi našimi státníky a politiky jich je nemálo),

by měli být zatýkáni, souzeni a odsouzeni,

měli by nést za svá jednání a úmyslná vlastizrádná rozhodnutí poškozující naši zemi a náš lid

plnou zodpovědnost a své tresty si řádně odpykat,

být zbaveni svých postů, nezákonně nabytých majetků všeho druhu včetně financí.